

Nadměrná 2000

...prostě ne a ne letos skončit...

Mimořádný výjezd

aneb výprava nazvaná „Nadměrná“

17.11.2000

Sedmnáctého listopadu, přesně před jedenácti lety, se v jedné malé republice uprostřed světadílu nazvaného Evropa, uskutečnil velký společenský převrat. Šlo o to, že hrstka studentů a obyčejných lidí si uvědomila, že vláda, která je u moci už přes čtyřicet let, vládne docela dlouho a že by se to celé mohlo dělat trochu jinak a snad i lépe. V to lidé tenkrát samozřejmě doufali. A ani na moment je nenapadlo, že za těch 11 let se z malé zemičky stane ještě menší a že ti, kteří se nakonec k moci dostanou, to s lidmi nebudou myslet ani za mák dobře.

A v letošním roce se vláda této republiky usmyslela, že je málo státních svátků a děti, že mají ve škole málo prázdnin, a tak přidala dva dny volna navíc. První je 28. září, svátek svatého Václava a druhý je právě 17. listopad, výročí revoluce nazvané „sametová“.

A protože jsme to my, kdo žijeme v této malé zemičce v srdci Evropy, čeká nás nyní nepracovní pátek. A využijeme jej k cyklovýjezdu, neboť byly letos dvě výpravy zrušeny, tak abychom to alespoň nějak nahnali. I když těch najetých kilometrozážitků máme letos opravdu požehnaně.

Proto tuto výpravu nenajdete na seznamu výprav ani v letošním kalendáři.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	5896	0	0	9

Scházíme se zhruba ve čtvrt na devět na stadiónu Pražáčka. Kdo pojedje? Já (Markéta), Dig, Martin a Tereza. Snídáme, probíhají poslední opravy; např. na mém kole je zase prasklý drát. Opravdu to nechápu, vždyť posledně jsme jeli jenom nalehko.

Martin konzumuje nějakou limonádu a pronáší zajímavý postřeh, totiž že bublinky v limonádě nehřejou. A že se tam tedy bublinky dodávají právě kvůli tomu, aby limonáda chladila, což je

teď, v zimním období, docela hloupé.

Nakonec vyjíždíme v 9.55 a nabíráme směr Černý Most. Ještě před příjezdem k tamnímu rybníku provádíme průzkum průjezdové cesty. Bylo by totiž super, kdyby existovala nějaká spojovací cesta mezi „Údolím dutých hlav“ a rybníky v Kyjích....

Ona existuje. Ale ... vede objektem jakéhosi bývalého výzkumného ústavu zabývajícího se nějakým roštím– všude jsou samé polorozpadlé skleníky, v některých dokonce ještě něco roste. Je to tam docela dost šedé a ponuré. Místo, jak stvořené pro natáčení nějakého hororu. Celkem pohodlně se nám podařilo dostat se dovnitř a hladce projet celým areálem ale... Na konci je brána, je zamčená a nedá se otevřít ani obejít. Není kudy projet.

Nedá se nic dělat. Vracíme se a jedeme po „staré“ cestě. Najednou Tereza zastavuje. Má v zadním kole dost málo vzduchu na to, aby mohla pokračovat. Pravděpodobně někde píchla. Martin provádí opravu a lepí duši.

Je skutečně v jednom místě propíchnutá. Já mezitím fotím okolní krajinu ... no posuďte sami. Není to nádhera? Jak do soutěže „Krásy podzimní Prahy“, co?

Při upevňování zadního kola nazpátek došlo mezi Martinem a Terezou k ostré slovní potyčce. Martin se totiž vyjádřil o Terčině

kole ve smyslu, že není technicky nejvýš. Nevím už přesně, co řekl, ale Tereze se to nelíbilo, urazila se a řekla: „Mého kola se ani nedotkneš!“ A Martin se zvedl, odložil náradí a že když se teda nedotkne, tak se opravdu ani nedotkne. A myslel to smrtelně vážně. Terka se sice opravila, že to myslela: „Slovně se nedotkneš...“, ale bylo už pozdě. Musela si kolo doopravit sama.

Čekáme na ní a po nějaké době jedeme dál. Je pod mrakem, vlhko, ale neprší. Jedeme po výjezdové trase směrem na Starou Boleslav, ale v Zápech neuhýbáme, nýbrž jedeme rovně, do Čelákovic. Před nimi na chvíli zastavujeme a kluci jdou „za roh“. Při té příležitosti se přeci jenom Martin Terčina kola dotkl a dorovnal jí křivě nasazené zadní kolo a seřídil brzdy po té, co se omluvila za předchozí neuvážená slova. Pak hned jedeme dál.

Z Čelákovic jedeme po žluté turistické značce

k místu, které se nazývá „Svatý Václav“. Byli jsme tady s Digem letos na jaře a moc se nám tady líbilo. Pohybujeme se po naučné stezce. Tenhle kus zemičky je zajímavý tím, že jsou zde prameny vody pro Káranský vodovod, který zásobuje Prahu pitnou vodou. Mají tady popisky, náčrtky a slovní doprovod tohoto technického zázraku.

Po nějaké době jsme dospěli ke Svatému Václavovi. Podle popisu je to zbytek výzdoby tzv. „Zázračných zahrad“.

Chvilí odpočíváme u soch zdobících bývalý altánek na nejklidnějších místě celé lokality

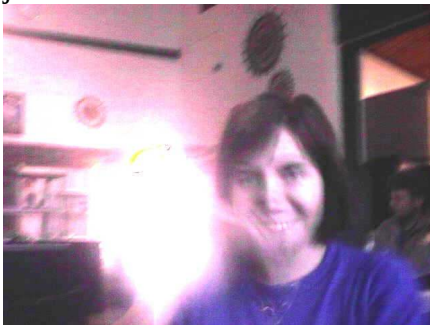

a pak pokračujeme terénem po žluté a posléze po modré turistické značce. Přijíždíme do Staré Lysé. Všechna pole kolem jsou už

zoraná, jenom na jednom vyčuhují ze země nějaké listy a červené čepičky ... to není možné ... slejzám z kola ... ale jo, opravdu, jsou to... ředkvičky. Pár jich trhám s sebou a pak jedu za ostatníma, neboť si zřejmě nevšimli, že jsem zastavila. Z ředkviček jsou stejně jako já dost překvapeni.

Ze Staré Lysé pokračujeme pro změnu po zelené do Předměřic nad Jizerou a pomalu přemýšlíme o nějakém obědě. V Předměřicích sice mají hospodu, ale nevaří tam a posílají nás do Benátek nad Jizerou. Je to jenom slabých 6 kiláčků a tak tam jedeme, přestože jsme tam vůbec nechtěli. Martin ještě v hospodě zakoupil slané sýrové copánky, tzv. „korbáčky“, (Mňam mňam) a jedeme.

V Benátkách jsme zastavili u hospody, zaparkovali a zamkli kola v průjezdu a usadili se u stolu. Všude kolem nás jsme rozvěsili propocené a provlhle oblečení a těšili se na teplý oběd a na grog. Jenže paní servírka nám oznámila, že kuchař už odešel domů a že nám tudíž udělají maximálně ten grog. Neradi se zvedáme a jedeme jinam. Martin nás vede k motorestu u dálnice. Tam vaří nonstop.

Posilnění se vydáváme zpátky ku Praze. Vracíme se přes Jiřice,

Benáteckou Vrutici a Brandýs nad Labem. Začalo se stmívat a velmi rychle padla tma. Z Brandýsa nás Dig vyvádí po jiné cestě, než jsme zvyklí. A do Prahy potom přijíždíme přes Dřevčice, Podolanku a Vinoř. Jede se hezky. Ve Vinoři kluci zmerčili u silnice obchod s vláčkama. Brzdíme a jdeme se podívat. Obdivujeme skrz výlohu obrovské kolejiště, když se tu objevil pán, prý majitel toho celého. A dal se s námi do řeči, již jsem nerozuměla, protože byla plná odborných „termitů“. Nakonec nás lákal, ať se přijedeme podívat, až bude otevřeno. Rozloučili jsme se a vydali se zase na návratovou cestu. Ve Kbelích jsme se ještě pokusili přepadnout a pocítit naší návštěvou mojí kamarádku Janu. Nebyla však doma, a ani její rodiče, takže jsme po chvíli pokračovali zase dál. Sjeli jsme do Hloubětína a pokračovali terénem kolem rybníků. Opět jsme se ujistili o výhodách silničních pláštů. Na cestě totiž bylo bahno a kolo neuvěřitelně klouzalo a tím bylo v podstatě neřiditelné. Kluci to nějak projeli, ale já s Terezou jsme to většinou šly pěšky. A pak jsme projeli jsme třeshovkou, vystoupali na Balkán a šťastně se navrátili na stadión. Ještě jsme umyli kola, neboť po průjezdu terénem byla značně zasraná (promiňte mi ten výraz) . No a tím skončil úplně, ale úplně mimořádný výjezd.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	51.0	5988	92.2	16.8	8

Celková technická data:

Účast: 4 skalní – Terka, Martin, Dig a Markéta

Oficiálně přiznaná kilometráž: 92 km

Příště: Kdo ví...

Trasa

Praha – Žižkov
Hrdlořezy
Kyje
Satalice
Radonice
Dehtáry
Svémyslice
Zápy
Lázně Toušeň
Čelákovice
ž.t.z Sv. Václav
m.t.z. St. Lysá
z.t.z. Předměřice
Benátky n.J.
Jiřice
Benát. Vrutice
polní cesta St. Lysá
č.t.z. Sojovice
Podbrahy
St. Boleslav
Dřevčice
Podolánka
Vinoř
Praha – Kbely
Hloubětín
Hrdlořezy
Žižkov

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné